

Forum Ecclesiasticum

In Quo Jus Canonicum Universum, Librorum Ac Titulorum Ordine Per Quæstiones Et Responsa, Tam Canonistarum Veterum & Recentiorum, quàm Legistarum, in iis, quæ Utrique Juri, Canonico Et Civili Communia Sunt, Authoritate stabilita, Methodo clara & facili explanantur

Leuren, Peter

Moguntiae, 1719

Quæst. 511. An & qualiter inter se differant solutio, & restitutio, satisfactio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73957](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73957)

TITVLVS XXIII.

De Solutionibus.

CAPUT I.

De natura solutionis, de iis, qui solvere possunt ac debent, deque iis, quibus solvi potest & debet.

Quæst. 510. Quotupliciter accipiatur solutio, & quid sit.

R Esp. Nomen solutionis sumitur dupliciter, nimirum latè & strictè, & primò quidem latè seu generaliter acceptum, respiciendo substantiam rei debitæ, denotat & comprehendit omnem & qualemcunque præstationem illius, quod quomodocunque debetur. Respectu verò obligationis considerata solutio denotat ipsius vinculi seu obligationis dissolutionem (quæ se habet tanquam effectus ad causam respectu illius in priore sensu considerata) quocunque modo factam; sive ope exceptionis, ut pacto de non petendo, sive ipso jure pro ut species quædam solutionis est acceptilatio. Quò etiam spectat compensatio, novatio, delegatio. Unde jam etiam hic *Tiulus ff. est de solutionibus & liberationibus*. Strictè verò accepta (qualiter magis ad substantiam rei debitæ, quam obligationis refertur) describi potest: quòd sit naturalis actualis præstatio rei debitæ ritè & legitime facta animo tollendi obligationem. Sumitur ex *L. 49. ff. h. rit. & pr. Instit. quib. mod. toll. oblig. Lauterb. ad ff. h. r. §. 2.*

2. Dicitur primò: *Præstatio*. Quod nomen tam latè hic explicari ait Muller. *ad Struv. in ff. h. l. thes. 69. lit. a.* Ut etiam juris intellectu comprehendat actum accipientis, quod ei debetur, præcipuè, cum, ut solutio cum effectu dicatur facta, requiratur domini translatio in accipientem; ad hoc autem consensus utriusque, tam debitoris quam creditoris adesse debeat.

3. Dicitur secundò: *Præstatio naturalis*: ut excludatur solutio imaginaria, qualis est acceptilatio juxta dicta supra.

4. Dicitur: *Etiã rei debite, qualiscunque ea sit*: ut excludatur error eorum, ut ait Muller. *l. c. thes. 68. lit. y.* Qui existimant solutionis specialiter acceptæ objectum esse solam pecuniam numeratam. His non obstante *cir. L. 49.* Cum ea loquatur de casu, quò pecunia specialiter est in obligationem deducta; adeoque non mirum, talem specialem solutionem faciendam in pecunia. Ita ut non ex diversitate objecti seu debiti, sed ex diverso modo debitum solvendi laxior strictiorve nascatur solutionis acceptio, ut Muller. *l. c. in fine.*

Quæst. 511. An & qualiter differant inter se solutio, restitutio, satisfactio.

R Esp. Tam etsi hæc nomina plerumque idem importent, iisque ferè in hac materia solutionis AA, indiscriminatim utantur; magis tamen strictè sumptorum hæc est differentia; quòd solutio

propriè & rigide accepta juxta dicta *præced. quæst.* sit rei debitæ traditio & executio, quâ debitor liberatur sua obligatione, quâ creditori obstringebatur. Restitutio spectat Jure civili. *L. restituere. ff. de V. S.* Sit rei in pristinum statum, puta, quò ad possessionem & dominium repositio. Spectato verò frequentiore usu Theologorum sit compensatio cujuslibet damni facti, nimirum reddendo rem ablatam aut ejus aestimationem, dum dissipata vel consumpta est. Satisfactio in præsentem materia strictè sumpta sit famæ & honoris læsi reparatio. Ita ferè Castrop. *tr. 23. d. 1. p. 8. §. 1. n. 2.*

Quæst. 512. Quinam solvere possint vel non possint, etsi de cætero voluntatem solvendi, & unde solvant, habeant.

1. **R** Esp. ad primum: Solvere per se possunt debitores (quales hic intelliguntur, à quibus etiam in vitis pecunia vel quævis res alia debita legitime exigi potest, *L. 108. ff. de V. S.*) omnes, qui liberam habeat rerum suarum administrationem. Est communis hinc contra.

2. Resp. Ad secundum: Solvere cum effectu nequeunt, qui rerum suarum administrationem liberam non habent. Siquidem solutio talis alienationem & translationem domini continet, quæ, ut valeat, supponit in alienante & transferente potestatem liberè res suas administrandi. Sic in specie solvere nequeunt per se primò pupilli sine autoritate tutorum, *L. 14. §. fin. ff. h. r. l. 9. §. 2. ff. de auth. tutor.* Unde, si de facto aliquid solverit pupillus, dominium illius non transit in accipientem seu creditorem, sed manet apud pupillum, & is illud vindicare potest, si adhuc existet, Lauterb. *l. c.* Muller. *l. c. lit. d.* Cum communi juxta *cir. LL.* Si verò acceptum creditor bona fide consumpsit, liberabitur quidem pupillus, si ex justa causa, ex qua erat exactum. V. g. Quia debitum ex patre in pupillum descenderat (in quo casu is efficaciter conveniri poterat) fuerit solutum. *L. 5. §. 6. ff. de reb. cred.* Ut & creditor liberabitur à vindicatione. Si tamen pupillus contractum à se ipso debitum solverit sine autoritate tutoris, conditio soluti tanquam indebiti remanet pupillo, utpote qui ex hoc contractu non obligabatur. Muller *l. cit. lit. e.* cum Bachov. *ad §. 3. Inst. quib. alien. & ad Trent. vol. 2. d. 29. th. 2. lit. g.*

3. Secundò: Quòd dictum de pupillis, idem ob eandem rationem dicendum de minoribus curatorem habentibus. *L. 1. c. de in integr. restitut.* S. i. chard. *ibidem.* Lauterb. *h. r. §. 5.* Muller. *l. c. lit. g.* contra Zanger, *de except. p. 3. c. 1. n. 15.* & alios quos-